

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1687/2023
25.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ана Стошић, адвокат из ..., против тужене ББ ПР Трговина на велико и мало „Kasper food trgovina“ Врање, чији је пуномоћник Ивица Костић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2979/2022 од 27.09.2022. године, исправљена решењем Гж1 2979/22 од 01.03.2023. године, у седници одржаној 25.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2979/2022 од 27.09.2022. године, исправљене решењем Гж1 2979/22 од 01.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 19/21 од 23.03.2022. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење тужене о отказу уговора о раду од 07.12.2020. године, исправљено решењем ради исправке техничке грешке у куцању од 24.02.2021. године, којим је тужилји отказан уговор о раду закључен 23.11.2019. године и обавезана тужена да тужилју врати на рад и распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима и радном искуству или потребама процеса и организације рада туженог као послодавца. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји на име трошкова парничног поступка исплати 113.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2979/2022 од 27.09.2022. године, исправљеном решењем тог суда Гж1 2979/2022 од 01.03.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и у том делу жалба тужене одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезана тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка од 79.750,00 динара, док је захтев тужиље за накнаду трошкова преко

наведеног до досуђеног првостепеном пресудом од 113.250,00 динара одбијен. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиле је поднела одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражила и определила.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба ЗПП, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује, док битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле је код тужене била у радном односу на одређено време почев од 23.05.2019. године до 22.11.2019. године, а 23.11.2019. године закључила је уговор о раду на неодређено време на пословима „...“ и распоређена је у једној од три продавнице тужене. Рад се обављао у две смене, прва смена је трајала од 7 часова до 14 часова и друга смена од 14 до 21 час, с тим да је у једној смени радила тужиле а у другој друга радница. Тужени је 01.12.2020. године донео Одлуку о смањењу броја извршилаца са два радника на једног, а истовремено је увео једносменски рад у трајању од 8 до 16 часова. Одлука није била истакнута на огласној табли. Решењем туженог од 07.12.2020. године, тужили је на основу члана 153. Закона о раду отказан наведени уговор применом отказног разлога из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду у вези члана 17. уговора о раду, услед технолошких, економских и организационих промена. Решењем о исправци исправљен је став први диспозитива тако што уместо „отказује се уговор са послодавцем закључен 23.05.2019. године“ треба да стоји „отказује се уговор са послодавцем закључен 23.11.2019. године“. Тужили је радни однос престао 07.12.2020. године уз исплату отпремнине до дана престанка радног односа. У образложењу оспореног решења је наведено да продајни објект не остварује потребне резултате промета са тенденцијом сталног пада промета и да је реорганизацијом процеса рада уведен једносменски рад чиме се смањује број извршилаца. На основу достављених биланса успеха утврђено је да је тужена у 2019. године и 2020. години пословала са добитком. Тужени није имао обавезу доношења програма за решавање вишка запослених.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили решење тужене од 07.12.2020. године којим је тужили отказан уговор о раду.

Наиме, тужили је отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом, применом члана 179. став 1. тачка 5. Закона о раду, који је био на снази у време доношења побијаног решења, а којим је прописано да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. У конкретном случају, тужила је обављала послове радног места продавца. Број извршилаца на том радном месту смањен је са два на једног извршиоца. Приликом утврђивања ко од запослених ће бити проглашен технолошким вишком, тужена је тужили отказала уговор о раду уз образложење да је дошло до смањења броја запослених као технолошком вишку, без навођења које су то конкретне технолошке, економске или организационе промене проузроковале престанак потреба за обављањем послова на наведеном радном месту, већ је то наведено пушало. Осим тога, тужена је била у обавези да образложи зашто у ситуацији смањења обима посла и смањења броја продавца отпушта управо тужилу.

Имајући у виду да наведено и околност да није доказано да је дошло до смањења промета односно до потребних резултата промета у пословању тужене, већ управо супротно да је тужена пословала са повећаним прометом, ревизија неосновано указује да је постојао оправдан разлог из члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду да тужили као технолошком вишку престане радни однос код тужене.

У смислу изнетог, по оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно поништили побијано решење о отказу уговора о раду и обавезали тужену да тужилу врати на рад применом члана 191. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије, понављају се жалбени разлози о којима се апелациони суд већ изјаснио, дајући разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужиле за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер одговор на ревизију није потребан ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**